



Jaša
L. Zlobec

MATI iz katere potice
si pobegnilo makovo zrno
tako ponižno čemiš v meni
tako preseče si se zateklo vame
makovo zrno

te je bilo strah tam zunaj
da si pribežalo sem
drobna črna pikica

prav nič ti ne bom mogla pomagati
nobenega pribežališča ni
že zdavnaj je odbil čas
zame in zate
zrno moje

vsak po svoji poti bova šla
hodila bom po tvojih stopinjah
nema
in notri mi bo tako tesno

DOM curek vode hladne vode
 iz pipe
 I v daljni kuhinji
 tam daleč vedno bolj negibno
 vsaka kaplja se v led spremeni

vsak glas zakrvavi
 v tem ledenem mrazu
 poti ne more najti
 zmerom bolj počasen
 otrpne zvok na ustnicah
 zalebdi odmev in se ustavi

neskončno dolga pot
 čez vse grbine raztegnjenega časa
 čez prostor
 ki nima mej
 kjer ni zraka

DOTIK počasi se roka dviga
 vse prepočasi

II

že vnaprej še preden
 dlan zadrgeta
 še preden mišica zastoka
 drobna ptica v gnezdu
 prezgodnje zime

najmanjši prst mezinec pastorek
 ne bo dosegel se ne bo povzpел
 do tvoje kože

III na pragu iz sobe v kuhinjo
 noga kristal korak kot samodejnost
 nov prostor se odpre
 vrata

vrata mejnik prostora
kot stena iz papirja
tanka in dokončna
vrata

si že kdaj stopil skozi vrata
uperjena natančno vate
kot rezilo
te razpolovijo v dvoje nič
vrata groza vrat

IV ura leži
žepna ura nedolžna na pisalni mizi
spodvita
nič hudega sluteča
nič prijaznega obetajoča
poševna ura

nehala je tiktakati
kakor počasna kača strupenjača
ki pije mleko
v nastavljeni skodelici
prijazno z repom otroke boža
da ostanejo zamaknjeni v obzorje
z belimi očmi
trenutek se ustavi
svetleča mrzla ura

zapestje otrdi

*

palica
orožje in udarec
zgodovina kot premer zamaha
vse je bilo zmeraj prav
in mirno trepetanje krilc
škržati

palica
le palica podaljšek roke
nežen gib
dotik

blizu si mi ljubim te
dotaknem se te na razdaljo

udariš me bojiš se palice
je palica
je palica kot nož
udarec z mečem
je palica krvavi nož
je palica kot meja sleherne ljubezni
je molk

ni dotika in ni poljuba
je palica
je dolga bela črta
iz snega
mrzla in mrtva do kamor seže pogled

Izza okna žategli kriki
mi segajo v srce me motijo
zakaj prav meni in v mojem domu

golobji par
mladiči cvilijo nesrečo tožijo
ob mojem oknu
zakaj prav meni in v mojem domu

kako je črna dlaka gladka svila
vrh slemena maček je na preži
v očeh nevarna zelenina
diši po smrti
zakaj prav v meni in v mojem domu

TEŽKA kdo bi si mislil
JE PRAVLJICA ko ležeš k sinu v posteljo
SINU na lunin ukaz
ZA LAHKO NOČ ko se spustita v pravljico skozi obokana vrata
tipljeta po stopnicah
z mavričnim mahom obraslih
v temo vabečo
skrivnostno in prijazno

in te muči ta igra
kot bi si z nožičem delal zareze
po podlahti navzgor
na notranji mehki strani
vztrajno vsak centimeter zaréz

kako težko je sinu postavljati kupolo
obok igluja belo streho
jo s svojimi ranjenimi rokami
toplo obkrožiti
tako tuj svojim besedam

kdo bi si mislil
ta spomin na očeta
v zimskem večeru zimzelenem
s tihim ljubečim bobnanjem v peči
z dobrim ognjem prisluškovalcem
in z orehi

kdo bi si mislil
da očetje orehe tarejo
z nasmehom v očeh
s toplo dlanjo na malih laseh
pa s takšno težko žalostjo
na srcu